

Lola Ventós (Galeria Dolors Ventós)

«Es tracta d'aprendre a mirar, només així entenc la funció d'una galeria»

Amb tretze anys de trajectòria, és l'únic espai d'art contemporani a Figueres, una ciutat on només hi ha una altra galeria, clarament comercial. Amb la seva energia i generositat, Lola Ventós ha estat capaç d'activar un reducte de les arts en el desert cultural de Figueres.

Text > **CRISTINA MASANÉS**, escriptora

Surt reiteradament a la conversa. La pintora i galerista Lola Ventós (Figueres, 1966) insisteix una vegada i una altra: «Es tracta d'aprendre a mirar, només així entenc la funció d'una galeria». Personatge vital i estimat per tots, pintora de figures i realitats expressionistes, espontània i generosa, gestiona la seva galeria des del cor. I se'n surt! El seu espai ampli i lluminós al carrer de la

Calzada dels Monjos de Figueres, a tocar de la plaça de la Palmera, convoca exposicions d'art però també presentacions de llibres, taules rodones, tertúlies, tallers i molta vida.

«En tot el temps que porto fent de galerista, m'ha arribat una única recomanació per part de l'Administració pública. Una alta gestora del Departament de Cultura de la Generalitat, després d'una taula rodona en què vaig participar, em

va cridar i em va dir: "Ja ho saps que no ets la Teresa de Calcuta? Oblida't de les comarques de Girona i mira cap a França, aquí no hi ha res a fer"», explica.

Però la Lola no en va fer cas. I ara són els francesos qui li demanen d'ex-

>> *Celebració d'un acte a la Galeria Lola Ventós, de Figueres. (Autoria: ANDRÉS BULHMANN)*

posar a la seva galeria. «He exposat artistes francesos, japonesos, bascos, alemanys... i empordanesos, és clar. No podria seleccionar una exposició, n'hi ha hagut de molt bones. Però sí que vull recordar un dels artistes que més vinculació ha tingut amb la galeria, l'Adrià Ciurana, que hi va fer dues exposicions individuals i diverses de col·lectives. Mai faltava a cap inauguració. A part de la seva genialitat, era humil i generós i no tenia cap ego. Sempre passava per la galeria per xerrar una estona. L'última vegada li van robar la bici i, poc abans de morir, vàrem fer un tiberi amb ostres i un peix que havia pescat.»

La relació de la Lola amb l'art ve de lluny, de molt abans d'obrir la galeria. «Sempre he dibuixat i he estat vinculada al món de l'art. Quan treballava a diferents espais de Figueres i organitzàvem exposicions amb els alumnes, vaig començar a pensar de fer-ne amb artistes. Vaig tardar un temps, però, finalment, per casualitat o causalitats de la vida i amb l'ajut d'una amiga, se'm va posar al davant la possibilitat de llogar un espai on ja hi havia hagut una galeria. Vaig anar a veure el lloc i em va enamorar. L'inconvenient eren els molts diners que volien. Però la llogatera, la Charo, em va demanar quin preu podia assumir i vàrem tancar el tracte. Va ser un regal de la vida.»

La primera exposició va ser amb l'escultora argentina Cristina Uzal. «Era el desembre de l'any 2006. Només amb la primera exposició, ja va venir molta gent. I allò va anar creixent. No tenia temps ni d'anar a buscar artistes, perquè venien. Recordo que al començament em trobava notes a sota la porta que em deien: "Gràcies per donar llum al carrer". La galeria va anar creixent sola, va ser molt bonic. Des de llavors, sempre ha estat així.»

No és cap atzar que la imatge gràfica de la galeria sigui una casa oberta de bat a bat: «Tots els artistes se senten a gust a casa, però (i això és una autocrítica) no soc empresària. Recordo un dia que vaig arribar a casa després d'una inauguració dient que havia anat molt bé. Llavors el meu fill em va demanar quantes obres havia venut i, quan vaig explicar-li que cap, em va dir: "Així t'ha anat molt malament"». Tot i que amb els anys n'ha anat aprenent, es manté fidel als seus principis: «M'estimo més no vendre però que allò que exposi m'agradi.»

>> Lola Ventós, retratada per Jordi Oliveras Pallach.

Sobre el món del galerisme, insisteix en les dificultats, que han anat augmentant amb els anys. «Hi havia un circuit que s'ha anat perdent. Ara s'exposa a tot arreu, en un restaurant, en espais municipals amb els quals no podem competir, ja que els artistes hi poden vendre directament les obres sense haver de repartir guanys...» Tot i les dificultats d'un circuit que es veu obligat a repensar-se, la Lola segueix generant iniciatives pròpies, com la proposta «Una setmana, una obra, un artista». «Ho vàrem fer per primera vegada fa deu anys i ara ho hem recuperat. Consisteix a exposar una sola obra, amb una cadira al davant, per assegurar-te a mirar-la l'estona que vulguis i respirar-la. Recordo l'exposició de les escultures de l'Eudald de Juana, quan un nen em va dir que m'hi apropés, que sentiria la respiració d'aquella figura. I se sentia!»

Els nens són els altres aliats de Lola Ventós, ja que la galerista, a més d'espai

expositiu, gestiona un taller adjunt, on ensenya plàstica a nens, joves i adults. «El que té de bo la galeria és que també és un taller d'art, i es retroalimenten l'una a l'altre. Una de les últimes exposicions, el projecte de Manel Gravalos "Ací, aquí, allà", amb obres d'Adrià Ciurana, Xavier Escribà i Jordi Mitjà, que era més conceptual, els nens no l'entenen i jo els deia: "Ara tanqueu els ulls i imagineu que aneu de viatge a algun lloc i..." els proposava exercicis i veies que, de cop, se'ls il·luminava la mirada. I d'això es tracta.»

Amb nens i adults, la galeria Lola Ventós és un punt de trobada del món de les arts. «N'estic molt contenta, és el que jo volia. Soc molt idealista. M'encanta anar en avió i mirar, és com si estigués saltant entre els núvols.» Un llit de núvols de color blanc condensa bé el petit sortilegi que és l'espai de Lola Ventós, un lloc de trobada creat i gestionat per algú que segueix entenent l'art com una experiència de l'emoció.